

Vprašanje o smrtni kazni bode prej ali slej rešeno v zmislu zgornjih vrstic. Dvomiti o tem je isto, kar dvom o človeškem napredku sploh. In ta ima hude nasprotnike. — Provzročitelji državnih prevratov, največji hudodelniki v očeh takratne gosposke, so umrli ne malokrat kot ministri. Poglejmo samo čez Lajto, če so že pri nas take primere malo preominozne. — —

Kakor na tem polju, šlo bode tudi v kazenskem pravu. Danes živimo pač v času, ko šele poka in se tram za tramom ruši staro poslopje. Novo stavbo bodo gledali srečnejši zanamci naši . . .

Prvo pa, kar moramo in tudi mi moremo doseči, je to, da vzbudimo v občinstvu njega boljšo stran, ki spi pod trdo skorjo starih predsodkov, da vzbudimo v njem gnus in stid zoper barske inštitucije, ki obstoje še vedno. Časopisje naprej!

Ponočnjak.

Škozi šipe jutro sije, v veži moj korak odmeva.	»In kako ti na obleko prišla vlažna prst in resje?«
Karajoče zre mi mati v bledo ponočnjaško lice.	»Mamica, ne prašaj dalje, saj ti vse povem po volji:
»Kod si hodil noč nocojšnjo, da lasje so razkuštrani?«	Blodil krog sem v bedi svoji — glej, ljubezen žge me v prsih —
»Mamica, ej bil sem v polju, pa to noč ni bilo rose.«	in na zemljo sem se vrgel, valjal od strasti se blazen,
»Dej, moj sinko, kaj pa praviš, da ti glava je razgreta?«	grabil sem po ruši mokri, ruval travo divje s prsti;
»Mamica, morda je krivo to, da noč prečul sem celo.«	saj sem hotel, saj sem hotel, da izrujem in iztržem

kakor travico iz zemlje
iz srca — ljubezen svojo!«

Dr. Ivan Robida.

